

Ansiotyöt.

Ansiotoita on kolme. Ihmisen tehtä-
väksi ^{määrä} ~~annetaan~~ kyntää kyinen pelto, suistaa Tuonen
karkku ja tuoda Tuonelan hauki Tuonelan joesta, Lem-
minkäisen taas hiehtää Hiden hirvi, suistaa Hiden ruuna
ja ampua Tuonelan joutsen. Ansiotyöt ovat olemmilla
samat ^{ja tarkottavat, kuten edellä sanoimme,} ~~että se on oikea ymmärrys, mitä niillä tasoa~~
~~tetaan~~ ~~Kyngäryksessä on alemman mielen eli personal-~~
lisuuden puhdistamista "häihin" ja valmistautuneista, ja tässä
mielissä on, kuten olemme nähneet, kolme "taloa"
eli tajunnantiloja: päivätajunta, unittajunta ja sisäta-
junta. Näitä kolmea on puhdistettava - ja siinä ansio-
työt ovat.

Ensimmäinen ansiotyö on päivätajunnan
puhdistus. Kuinka se käy päinsä? "Hiehtämällä Hiden
hirvi eli kyntämällä kyinen pelto, vastaa Kalevala. Mitä
tämä kuvaa? Sen ymmärrämme, jos muistamme, mikä on
päivä: eli valvetajuntamme ~~on~~ oleellisen, niin sa-

nohsemme itsetietoisia, itseämme lähinnä oleva ominaisuus: ^{on} ~~Hiin~~ meillä se olisi kuin järkkämme, ymmärryksemme, ajatuksemme! Ja kyllä ajatuksemme on kuin hiiden hirvi, kyllä ^{Joosillinen} ymmärryksemme korkeammalta kannalta kuin kyinen petto.

"Hihtäi hiiden hirvi" merkitsee oppia ajatustaan hillitsemään. Hiiden hirvi on nopsajalkainen — mikä on ajatusta nopeampi? Se on hiihdettävä, maisema on siis talvinen — kuinka kylmä ja välinpitämätön, kuinka sydäimestä riippumaton ajatus saattaa olla! Se on myös hiiden "hirvi", koska ajatus ~~saattaa~~ on altis palvelemaan pahaa ja itsekkyyttä. Ensimmäisen innostuksen puuskassa sen herraksi ei pääse, sitä Lemminkäinen sai kokea (13: 31-270). Vastuun hän nöyrytyy, ja rukoo apua seuraluonnolta että jumalalta ja ryhtyy "hiljälleen hiihtelemään", taipuu ajatus ja antautuu käskettäviksi (14: 1-270).

Ilmarisen ensimmäisen avustuksen määrittelee Pohjan akka niillä sanoilla:

Petit {
 "... Kun sa kynnät kyisen pellon,
 "Käärmeisen käänättelet
 Ilman auran astumatta,
 Vaarnojen värisemättä;
 Senpä oliisi ennen kynti,
 Lempi vaarinki väkoihi
 Vaaronsilla väkhisillä,
 Auralla tulite rällä,

207
Petit } Oma poikani joloinen.
Heitti kesken kysymättä."

"Kyninen petto" on loogillinen ymmärrys, sillä sen on "oliisi ennen kysytty", se on ollut itselshyyden ja johan palveluksessa ja saanut siltä kaurovoimansa; sitten on kyllä Pohjan "oma poika", ihmisen personallinen minä sitä "kysytty", koettanut sitä hyöttyä ja hyönteä päin kasvattaa, mutta heittänyt työntä kesken, koska ei ole kysynyt sitä loppuun viedä. Tämä petto on nyt kysyttävä "ilman ansan astumatta", ymmärrys puhdistettava niin ettei jälkiä tänä näy ja voima siis ylläpitettävä.

Ilmarinen ei ole neuvoton. Hän on tarvinnut korkeamman itsensä, hän ~~on~~ ^{saattaa} vedota siihen niin kukaan ihminen, joka usko ja tietää, että hän voi hengessään keskustella Jumalansa kanssa; hän kysyy heti Pohjan neidiltä: mitenkä nyt kyninen petto on kysyttävä? Eihän meidän tarvitse välttämättä ajatella, että hänen oma intuitsioninsa yksin kehoi keinon: on hän saattanut kuulla sitä tietäjiltä. Mutta hänen herännyt intuitsioninsa sanoo hänelle heti, että keino on teppsiä ja että sitä on noudatettava. Näin kuuluu neuvo:

Petit

„ Ohoh seppo Ilmarinen,
 Takojä iänikeinen!
 Aura kultainen kuvoa,
 Hopeinen huolittele!
 Sillä kynnät kyisen pellon,
 Käärmeisien käänvättelet!”

„ Tao kultainen aura”, s.o. muodosta itz

sellesi ajatustyön ja mietiskelyn avulla selväpiirteinen oma:
 ilmanhatsomus parhaimmista käsitteistä ja tiedoista, mi-
 tä soit itselleni haaveita. Tällä tavalla puhdistat reali-
 seu menäsi ajatussisältöä, ja kun mietiskelym uskosi
 kultaisella auralla kynnät ymmäryksesi peltoa, saat
^{ihmiskeski} nähden, kuinka paljon ^{on} nostettava on kyitä kynnokselle,
 käärmeisiin käänvökselle. Mutta pukeudu samalla
 rehellisyyden rautapaitaan ja totuuden teräsvoihin,
 (19:59-74), ettet itsesi kanssa joudu ristiriitaan ja
 siten harhojen ja valheiden saaliiksi; ja vahasta intosi
 ja tarmosi tulinen ruuna, ettet väsy ja heitä mietiske-
 lyä kesken (19:59-74).

Ilmarinen ajatustyöhön tottuneena suo-
 ritaa menestyksellä vaikean tehtävän. Hän huomaa puh-
 distaneensa mieleum ja pääseensä ajatuksensa herrak-
 si. Ja Pohjolan emäntä antaa hänelle toisen tehtävän:

Petit

„... Kun sa tuonet Tuonen karkun,
 Suistanet suen Manalan

Petit

Tuolta Tuonelan salosta,
Manalan majan periltä;
Sata on saanut suistama han,
Tullut ei yhtäni takaisin."

"Suista ~~hien~~^{suuri} ruuna", Hien ruskea he-

voinen, Hien varsa vahtileuka Hien nurmien periltä -
kuuluu sama a usiotyö Lemminkäiselle annettuna.

Tämä on nyt toisen "talon" eli unitajin-
nan puhdistamista ja sen herraksi pääsemistä. Minkähän
tahden sitä kutumien suureksi tuliseksi hevoseksi ja kar-
hukseksi eli sudeksi, joka on monta tappanut? Sentähden että
unitajinta on mielikuvituksen ja tunteiden tajunta, jonka
voima on pelättävän suuri. Siihen on luettava osa siitä
tajunnasta, jota tiedemiehemme kutsuvat alitajunnaksi,
nimittäin se osa, jonka sivistynyt ihminen pitää aisois-
sa tai ainakin sal^{ssa} maailmalta, ~~ja~~ mutta joka ruu-
miin ruuhkueen jäisee vapaasti valloilleen. Okku l=
tisesti katsoen siitä näkyy ihmisen siveellinen ^{#vää!} tita,
^{af kuitonkin tämän tajunnan} ja ~~sen~~ puhdistaminen ja hallitseminen on välttämätön
sisäisen teen hukkijalle. Tunteiden ja intohimojen voit-
taminen käy ^{yhtä kirkki} kuitonkin verrattain helposti onietiskelyyn
tottuneelta, sillä j onietiskelyä harjoittaessaan hän
on mielikuvitustaan ohjannut ja puhdistanut.

Kun Hmarinen kyyji neitosettau neu-

#

ja kuinka moni onkaan, niin kuin Kälviälä sanoo,
siihen kompastunut. Ihmisten intohimot ovat
todella kiihi raatelevat ~~puheet~~ ^{puheet} - ja "äli ~~lata~~ ^{katua}
~~nuikkua. Inakua~~ (väck ej tjära som sopra), sanoo
~~vatsalinen sanantarkkuus~~. vitsalla lyö, sanoo
sanantarkkuus, johon voisimme lisätä: "silvii kuu
se nukkuu".

voa, vastaa tämä empimättä:

Petit

" Ohoh seppo Ilmarinen,
Takoja iänikuinen!
Teräksestä tehkös suitset,
Päitset rauasta rakenna
yhellä vesikivellä,
Kolmen kosken kuohumilla,
Nillä tuonet Tuonen karhut,
Suistanet suet Manalan."

Olsian tuntija oivaltaa tämän neuvon pätevyuden. Ajatuksissa on luotava koski, s.o. mielikuva jostakin tunteesta täydessä kuohussa, ja kivellä keskellä koskea tehtäviä teräksestä suitset, toisin sanoen oppia lähemmäs se jatkiperäinen ajatus, joka ^{kuorittelen} tunteen asettaa. Kun tällaisilla ~~ajatuksilla~~ teräskivillä ja teräskovilla totuudenajatuksilla on kuoritteltuja tunteita totuttanut asettamaan, alkavat ne itsestään hillitä todellisiaakin tunteita. Ja kun menettelyä suorittaa vaivattomasti alalle lujan päätöksen avulla ennen nukkumista, säilyttää tajunta lujutensa unimaailmassakin ja oppii siinäkin petoja hillitsemään näiden pahaa aavistamatta, kuten Ilmarisesta kerrotaan (19: 135-143).

Jällellä on sitten vielä kolmannen talon hallitsemansa otto eli itse sisätajunnan herraksi pääseminen. Tästä kolmannesta ansiolyösti sanotaan Lemminkäisestä kerrothun:

Petit

"... Kun ammut joutsenen joesta,
 Viiorasta vihannan linnun,
 Tuonen mustasta joesta,
 Pyhäin virran pyörtehestä,
 Yhelli yrittämällä,
 Yhen neulen nostamalla."
 Samansuuntaisena se Ilmariselle annettuna

kunlucu:

Petit

"... Kun saat suuren suomukhai'in,
 Liihkuwan kalan lihuwan
 Tuolta Tuonelan joesta,
 Manalan alentehestä
 Ilman ruotan nostamalla,
 Käsi vesikon kääntämällä;
 Sate on saanut pyytämähän,
 Tullut ei yrittänä takaisin."

Tämä on nyt viimeinen ansiotyö. Ken sen
 hän on niin sangaksomme oppinut Sampson takomaan,
 onnellisesti suorittaa, haaret vihitaan Pohjan ihonalle im-
 melle.

